

G. István László

ÓCEÁNI FRONTOK

Nincs partja, fövénye, áramlatai szerint
 él csak, kettős örvény rajza hideg-meleg,
 nyomában halrajok, lesüllyedt hajótest
 fémpántja lebeg, iszapfenék aljában
 mészrengeteg, kiütözik a só a csonton,
 törésvonal, kőzetlemez, préselt óceáni
 frontok, így szeretlek, kipattant kristály
 a szádon, szó vagy ígélet, vagy csak a só,
 a mész, szárazföldi kérgék vágya a
 földrengéshatáron, lábak, földrészek,
 törzsek, kezek találkozása vízár alatt,
 ahogy folyó törik sóágyba, delta, tölcser
 torkolatodban árkok, emlékek, követ olvasztó
 tüzek. Óceánodért felelős vagyok,
 megtartlak sóágyon, nyelved sóban pattogó hal,
 hullámom vedd vissza, ágyad, apályod, holdütemű
 igyekezeted, akaratlan rengésed, árkod
 add vissza hullámod, óceánomért
 felelsz, ha szeretsz.

SZEMEM SZEMEDDEL

Közeli és nehezen érthető
 az Isten, amit mond, fülemhez
 túl közel hajolva mondja, mikor
 szemem szemeddel összeér, „menj odébb”,
 mondod, „hogyan nézhesselek”. Nem lehet
 elég szorosra préselt az üdv, ha
 híre eljut hozzám, amit Isten
 küld, nem küldi vissza józan
 értelem. Józanul és megrészegülten közeli
 és nehezen érthető az Isten, legyen
 vigasság, ahogy sötétség soha,
 legyen vigasság, és lássam, hogy
 az jó. Én akkor is látom nagy,
 lelkem beterjesztő, horgonyt vetni
 hívó szemed, ha szemhéjam
 hozzászorul, ne szoruljunk soha
 egymásra, csak úgy, ahogy
 Isten látja saját
 szemét.